

Filosofování jako „cesta“

Systematičnost je takřkajíc „normou“ každého filosofování, ale to vůbec neznamená, že jeho cílem musí být stavba „systému“. Pro posouzení „myšlenky“ (koncepce, teorie atd.) je zajisté nezbytné dbát pečlivě příslušného věcného i systémového kontextu, a to znamená jaksi izolovaně (byť jen provizorně) od konkrétního autora a jeho myšlenkové cesty. Jakmile nám ovšem jde hlavně o samotného myslitele a jeho tvorbu, tedy i jeho myšlenkovou cestu (vývoj, eventuálně radikální obraty a změny v přístupu apod.), musíme si klást otázku, zda jde – řečeno slovy Zygmunta Baumana – o klasickou podobu *cesty poutníka* (se všemi zákrutami, obraty, zastaveními i prudkými novými starty) nebo jen o *bezcílného tuláka*, který však může místy narazit i na hloubku. Ovšem Baumanem rovněž zmíněný typ *povrchního turisty* by neměl být ve filosofii vůbec trpěn, a to ani v popularizujících formách (v těch dokonce nejméně vzhledem k jejich rozsáhlé škodlivosti).

(Písek, 120901-2.)